

עת"א (מרכז) 62686-08-25 - דידי סיבוני נ' שירות בתי הסוהר

עת"א (מרכז) 62686-08-25 - דידי סיבוני נ' שירות בתי הסוהרמחוזי מרכז

עת"א (מרכז) 62686-08-25

דידי סיבוני (אסיר)

נגד

שירות בתי הסוהר

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

[14.09.2025]

כבוד השופטת אילה אורן

פסק דין

עתירה נגד החלטת נציב שירות בתי הסוהר מיום 1.9.2025 בגדרה נדחתה בקשת העותר ליציאה לחופשה חריגה בת 48 שעות, לשם השתתפותו בחתונת בנו, שעתידיה להיערך ביום 29.9.2025. העותר שפוט למאסר עולם לא קצוב, בגין רצח אשתו המנוחה מנדי ז"ל, מרצה את עונשו החל מיום 7.5.2000, מסווג לקטגוריה א' (משטרה) ומוגדר כאסיר אלמ"ב. במכתב מיום 9.9.2025 מאת בנו של העותר והמנוחה, שטח הבן את בקשתו הנרגשת להשתתפות העותר בחתונתו, כשלבדבריו שמחתו לא תהיה שלמה בלעדיו. הבן מסר כי הוא שוחח עם בני משפחתה של אמו המנוחה שאישרו את הגעתם לאירוע, וחלקם לא הביעו התנגדות להשתתפות העותר בחתונה, בעוד שאחרים מסרו שלא יגיעו לחתונה ככל שהעותר ישתתף בה. הבן הדגיש במכתבו כי הוא עבר חיים קשים ללא הוריו, וביום החשוב בחייו הוא מבקש להרגיש ולו במעט כמו "ילד רגיל, גבר רגיל וחתן רגיל, כשאבא יכניס אותי לחופה". בדיון בעתירה מיום 11.9.2025, ציין העותר כי הוא יצא בעבר לחופשות מיוחדות: לרגל בר המצווה של בנו; לאליפות ישראל בריצה בשנת 2015, בה השתתף בנו; לטקס מצטיינים של בתו החיילת; לטובת השתתפות בנו במכביה בשנת 2017; ולשם ביקור בבית העלמין ביום השנה לפטירת אמו ז"ל וביקור אביו הקשיש בשנת 2024. לטענת העותר הנציב לא בחן ולא איזן את השיקולים הצריכים, ולפיכך החלטתו לדחיית הבקשה ליציאה לחופשה מיוחדת - אינה סבירה. העותר הפנה לרע"ב 3556/15 פלוני נ' שב"ס (31.5.2015) שהתיר את יציאתו לתחרות ריצה, וטען כי בית המשפט העליון קבע שיש פער גדול בין החלטת ועדת האלמ"ב למציאות המשפטית. חרף האמור, עתה, במכתב מוועדת האלמ"ב מיום 11.8.2025 חזרה הוועדה וציינה שלא ניתן לשלול את מסוכנותו. אלא, שלטענת העותר, לא קיימת כלל מסוכנות מפניו כלפי משפחת המנוחה, וממילא ניתן לשלול אותה אם הם לא ישתתפו בחתונה.

עוד הפנה העותר למכתב חסוי של ועדת האלמ"ב מיום 7.8.2024 [שלדבריו נמסר לו בדיון בעתירה עת ביקש לצאת לחופשה מיוחדת להלוויית אמו], ותקף את מסקנות הוועדה, לפיה בני משפחת המנוחה חיים בתחושת איום מתמדת מפניו, וכי לתפיסתם הוא מניפולטיבי. לטענתו, זו חווייתם הסובייקטיבית שאינה נשענת על עניין קונקרטי. הוסיף העותר והדגיש את בקשת בנו, והפנה להחלטה בעת"א 5262-08-24 (כב' השופט דרור ארד-אילון) מיום 8.9.2024 בה הותר לו לצאת לחופשה חריגה ליום השנה לפטירת אמו ולביקור של אביו הקשיש בביתו, ולעת"א 3977-05-17. העותר הדגיש כי "החשש הרגשי" של בני משפחת המנוחה מלווה אותו שנים, והציג את ההחלטה ברע"ב 3556/15 פלוני נ' שב"ס (2.6.2015), לפיה בית המשפט העליון נתן דעתו להתנגדות בני משפחת המנוחה, ואף על פי כן אישר את השתתפותו בתחרות הריצה של בנו באליפות ישראל.

אשר לעמדת ועדת האלמ"ב שלא המליצה על יציאתו לחופשה המיוחדת, טען העותר כי היא נשענת על שלושה פרמטרים למסוכנות, והם: הכחשת העבירה; חוסר אמפתיה כלפי המנוחה, והעדר רצון לבחון את נסיבות הרצח כדי להשתלב בטיפול. אשר להכחשת העבירה טען כי זו זכותו המלאה, מה גם שלאחרונה הגיש בקשה נוספת לקיום משפט חוזר. הוסיף והפנה העותר להחלטת בית המשפט בעת"א 12614-09-18 סיבוני נ' מדינת ישראל (15.1.2019), וטען כי שם נקבע כיצד על ועדת האלמ"ב להעריך מסוכנות במקרה של הכחשה. אשר לקביעת הוועדה על העדר אמפתיה כלפי הקורבן ומשפחתה, הפנה העותר לסיכום מאת הפסיכולוג הפרטני, בו נאמר כי הוא מביע צער וחרטה על האופן שבו נהג כלפי הקורבן לפני מותה ועל הפגיעה במשפחתה. כמו כן הפנה לעמדת ד"ר נמרוד שני, שציין באבחון פרטי שערך לעותר, כי היחס המשתקף לקורבן הוא צער על שהיא לא יכולה להשתתף בשמחות הילדים.

עוד טען העותר כי הוא עבר הליכים טיפוליים משמעותיים, וכלל הנתונים מצביעים על העדר מסוכנות מצדו. בשים לב שלא חל שינוי בנתונים שעמדו בפני ועדת האלמ"ב ביולי 2024 עד עתה, הרי שלשיטתו לא הובא כל נימוק המבסס את עמדת המשיב לדחיית עתירתו, ולכן יש להתיר את יציאתו לחופשה מיוחדת, כפי שנעשה בעבר. אשר לחומר החסוי, ביקש העותר שייבדק על ידי בית המשפט ביסודיות, בהיותו אסיר חיובי שלא נזקפה לחובתו כל עבירת משמעת לאורך כל מאסרו.

לבסוף טען העותר כי שגה נציב שב"ס משקבע שאין טעמים הומאניים שעה משמדובר בחתונת בנו ויש להתחשב גם ברגשותיו.

דיון והכרעה

בקשת העותר להשתתף באירוע חתונת בנו, שהוא לכל הדעות בעל משמעות מיוחדת עבורו ועבור הבן, מובנת מאליה. הציפייה להשתתף בשמחה של קרובי משפחה טבעית עבור כל אדם, ובכלל זה אסירים. עם זאת, יציאה לחופשה, לרבות חופשה מיוחדת לרגל אירוע משפחתי, חשוב ככל שיהיה, היא לא זכות קנויה אלא טובת הנאה (רעב"ס 48213-03-25 אדרי נ' שירות בתי הסוהר (1.4.2025); רע"ב 9827/17 פלוני נ' שירות בתי הסוהר (26.12.2017)).

נקודת המוצא בביקורת שיפוטית בעתירת האסיר היא כי בית המשפט לא נכנס לנעלי המשיב ולא מחליף את שיקול דעתו, אלא מתערב בהחלטות במקרים חריגים בהם נחזה כי נפל פגם בשיקול הדעת המנהלי (בג"צ 8297/15 הררי נ' שירות בתי הסוהר (18.8.2019); רע"ב 509/15 נחושטן נ' שירות בתי הסוהר (12.4.2015)). עיקר בדיקתן של החלטות המשיב נעשית בשני שלבים: אם נלקחו בחשבון שיקולים רלוונטיים ממין העניין, ואם נערך איזון ראוי בין האינטרסים המתנגשים.

ההחלטה לאשר חופשה נתונה לשיקול דעתם של הגורמים המוסמכים בשב"ס, המתבססים בין היתר על חוות דעת מקצועיות. בקשת העותר לצאת לחתונת בנו מוכרת כ"חופשה מטעמים מיוחדים", המוסדרת בפקודת נציבות 04.40.00 - "חופשות אסירים" (להלן: "הפקודה"), פרק ח' לח(2)(ד) - נישואי בן משפחה מדרגה ראשונה של האסיר.

בהתאם לסעיף ו(2) לפקודה, בהיותו העותר "אסיר השפוט למאסר עולם שעונשו לא נקצב" - חופשה מטעמים מיוחדים תינתן באישור נציב שב"ס. בד בבד, פרק ח' סעיף לח(4) לפקודה מורה, כי אישור חופשה מטעמים מיוחדים מותנת בהסכמת משטרת ישראל.

בהחלטתו מיום 1.9.2025 דחה נציב שב"ס רב גונדר קובי יעקובי, את בקשת העותר לצאת לחופשה, לאחר עיון בעמדת אגף המודיעין - שלא המליצה על חופשה מטעמים מיוחדים, לפיה העותר צבר חמ"ן שלילי במהלך מאסרו, לרבות מהשנה האחרונה; בעמדת ועדת אלמ"ב - שלא המליצה על יציאתו וקבעה שלא ניתן לשלול מסוכנות מהעותר כלפי משפחת הקורבן; עמדת משטרת ישראל - שהתנגדה ליציאתו לחופשה, בשל מסוכנות גבוהה והחשש שיציאתו מהכלא תנוצל לבריחה מריצוי יתרת מאסרו; ועמדת סגן מפקד מחוז מרכז, שלא המליץ על יציאה לחופשה חריגה לנוכח כלל עמדות הגורמים הרלוונטיים. כמו כן עיין הנציב בהחלטת בית המשפט העליון מיום 9.3.2025 בבר"מ 53330-01-25 בה נדחתה עתירה לקציבת עונשו של העותר, ובהחלטה בעת"א 5262-08-24 מיום 8.9.2024 שהתירה יציאת העותר לחופשה מיוחדת לשם ביקור קבר אמו וביקור אביו בביתו.

בנמקו את החלטתו הפנה הנציב להתנגדות כלל הגורמים הרלוונטיים, ולאיוון שבין רצונו של העותר להשתתף בחתונת בנו, לבין החובה לשמירה על שלום הציבור וביטחונו - חובה שמצא כגוברת, בפרט משמדובר על שלום משפחת קורבן העבירה. כמו כן נתן הנציב דעתו לכך שהעותר הפר בעבר אמון שניתן בו בעת שיצא לחופשה מטעמים מיוחדים בשנת 2017, וקבע שלא מדובר בעניינו בנסיבות חריגות והומניטריות.

ב"כ המשיב, עו"ד ברק לקס, עתר לדחיית העתירה וטען שהחלטת המשיב סבירה ומאוזנת, והציג לעיוני, בהסכמת העותר, את החומר המודיעיני הסודי; את עמדת ועדת האלמ"ב מיום 11.8.2025 ואת חלקה החסוי, שכלל את עמדתם המתנגדת של נפגעי העבירה מצד משפחת המנוחה.

בתום הדיון בעתירה, לשאלתי, הצהיר ב"כ המשיב כי העותר יוכל לצפות בחתונה בהיוועדות חזותית - באופן חד צדדי, ככל שעתירתו תדחה.

לאחר שעיינתי בכתב העתירה ובכל המסמכים שהגיש העותר לעיוני, לצד החלטות הערכאות השונות בעניינו לאורך השנים, בכתב התשובה, בחוות הדעת של הגורמים הרלוונטיים ובחומרים החסויים, הגעתי לכלל מסקנה כי דין העתירה להידחות.

כאמור, העותר הוא אסיר עולם שטרם נקצב עונשו. לאחרונה, נדחתה עתירה נוספת שהגיש נגד החלטת ועדת השחרורים המיוחדת (וש"ק 31585-04-14 מיום 22.9.2024) שלא המליצה על קציבת עונשו (בר"מ 53330-01-25 סיבוי נ' ועדת שחרורים בבית סוהר מעשיהו (9.3.2025)).

מאז מרצה הנאשם את עונשו, הוא יצא לחופשות מיוחדות בודדות: חגיגת בר מצווה של בנו בשנת 2010 (עת"א 18291-04-10 מיום 1.6.2010) - בליווי 6 סוהרים; תחרות ריצה של בנו באליפות ישראל ביום 4.6.2015 (רע"ב 3556/15); טקס מצטיינים ביחידה הצבאית של בתו, בשנת 2016 (עת"א 30308-04-16); תחרות ריצה במסגרת אירועי המכביה בשנת 2017 (עת"א 3977-05-17 ורע"ב 5644/17), ועליה לקבר אמו ולביקור בבית אביו הקשיש (עת"א 5262-08-24 מיום 8.9.2024).

מנגד, בשנים האחרונות נדונו ונדחו עתירות נוספות שהגיש העותר ליציאה לחופשות מיוחדות: א. עתירות לביקור הוריו המבוגרים נדחו בעת"א 50683-10-22 וניתן סעד חלופי של ביקור מונגש להוריו; בעת"א 2195-03-23 נדחתה על הסף עתירה דומה בהעדר שינוי נסיבות; ובעת"א 39444-07-23 נדחתה עתירה כשהטעם העיקרי היה נעוץ במסוכנות הרבה של העותר, בעיקר כלפי בני משפחת המנוחה, על יסוד חוות דעת ועדת האלמ"ב ומידע מודיעני.

ב. עתירה להשתתף בהלוויות אמו נדחתה בעת"א 50447-10-23, ובהסכמת הצדדים הותר לו לצפות בהלוויה בזום ולצאת בליווי שב"ס לביקור בבית העלמין, בתיאום עם ילדיו ואביו, כך שיוכלו להצטרף לביקור בנוכחות העותר. ברע"ב 7411/23 נדחתה עתירה שהגיש העותר ליציאה לחופשה לשם ביקור בבית העלמין, שהוגשה חרף ההסכמה לעיל. ג. בעת"א 14502-04-25 נדחתה ביום 20.5.2025 עתירה העותר לצאת לבקר את אביו הקשיש, הסובל ממחלות שונות, אף שנטען כי הוא לא יכול לבקר את העותר מפאת מצבו הרפואי.

ובחזרה לענייננו, הטעם המרכזי לדחיית העתירה דנן נעוץ במסכנותו הגבוהה של העותר, כעולה מחוות עדכנית של משטרת ישראל. בעמדת משטרת ישראל נקבע, כי אף שלא קיים מידע קונקרטי לאי חזרתו מחופשה, בהיות העותר אסיר עולם בלתי קצוב ולנוכח בקשותיו הרבות והתכופות, קיים חשש שיציאתו מהכלא תנוצל לבריחה ממאסר. לאלה מצטרפים, במידת מה, חומרי מודיעין חסויים רלוונטיים: ידיעה 4931017 וידיעה 5141127.

מסוכנות העותר נשענת גם על עמדת ועדת האלמ"ב מיום 11.8.2025. הוועדה נתנה דעתה, מחד גיסא, לכך שהעותר לא צבר לחובתו עבירות משמעת, הוא שוהה באגף נ"ס, עובד במפעלי שב"ס ומביע מוטיבציה מילולית להשתתף בטיפול.

מאידך גיסא, ביססה הוועדה את התרשמותה ממסכנותו על העדר אמפתיה כנה לנפגעת העבירה - אשתו ואם ילדיו ולמשפחתה של המנוחה; הכחשת העבירה, שהינה ברף הגבוה של האלימות; וחוסר נכונות מצדו לעבור כל הליך בחינה של אירוע הרצח בבסיס להתפתחות והתבוננות מעמיקה בדפוסי התנהגותו, מאפייני החשיבה והממדים הרגשיים שעמדו בבסיס מעשי העבירה.

עמדת ראש תחום עו"ס בבית"ר רימונים - אופק מיום 4.9.2025, הצביעה על טעמים דומים. העותר השתלב לאורך השנים במספר קבוצות טיפוליות, בטיפול פסיכולוגי פרטני קצר מועד, וסיים השתתפות בקבוצת "סיפורי חיים". אף שהעותר שיתף פעולה עם גורמי הטיפול והוא מביע מוטיבציה מילולית להשתלב בטיפול, הוא לא מכיר בחלקים אלימים עליהם הוא צריך לעבוד במסגרת טיפולית ייעודית.

בהקשר זה יודגש, זכותו של העותר לעמוד על חפזו חרף הרשעתו ברצח המנוחה, אינה במחלוקת. הלכה למעשה הגיש העותר בקשה שלישית למשפט חוזר, וזו תלויה ועומדת בבית המשפט העליון (מ"ח 1588-03-25), לאחר שבקשות קודמות נדחו (מ"ח 5615/07 סיבוי נ' מדינת ישראל (29.4.2008); מ"ח 1916/11 סיבוי נ' מדינת ישראל (12.8.2012)). לצד זאת, כעולה מעמדת גורמי המקצוע, להכחשת העבירה משך כל מאסרו מזה למעלה מ-25 שנים, יש השלכה ישירה על יכולתו להיתרם מטיפול ייעודי ומעמיק. העדר אמפתיה ממשית כלפי המנוחה, גם הוא מעורר סימני שאלה ודאגה, אפילו בהתאם לגרסת "החפות" שלו. אף שהכחשתו לא צריכה למנוע בהכרח המלצה ליציאה לחופשה מיוחדת, היא בוודאי מהווה שיקול נוסף בין יתר השיקולים בהערכת מסוכנותו (רע"ב 3340/16 גנאמנה נ' ועדת השחרורים המיוחדת (22.5.2016); עת"א (מרכז) 12614-09-18 סיבוי נ' שב"ס (15.1.2019)). בסופו של יום, מסוכנותו של העותר היא שעמדה במרכז הנימוקים שלא לאפשר לו לצאת לחופשות מיוחדות, ולא בכדי עד היום יצא העותר לחמש חופשות בלבד משך 25 שנות מאסרו.

אל מול כל השיקולים האלה, ניצב רצון הכן של בנו של העותר לאפשר לו להיות מלווה על ידי אביו ביום המרגש בחייו, הוא יום חתונתו. לבקשת הבן יש משקל רב. ואולם, מנגד, אין להתעלם מעמדת נפגעי העבירה - משפחתה של המנוחה מנדי ז"ל - המתנגדת נחרצות ליציאה של מי שרצח את אחותם, ובכך מנע ממנה את הזכות להיות אם לילדיה וללוות את בנה לחופתו. בני משפחת המנוחה הביעו חשש עמוק מהעותר, והבהירו כי הם ימנעו מלהשתתף בחתונה ככל שישתתף בה העותר.

להכחשת הרצח על ידי העותר ולהעדר האמפתיה כלפי המנוחה ובני משפחתה, יש משמעות לא רק כשיקול בקביעת מסוכנותו, אלא גם בבחינת בקשתו ליציאה לאירוע אליו מוזמנים נפגעי העבירה.

לבסוף, הגם שלא כשיקול עיקרי, נתתי דעתי להתנהלות העותר עת הותר לו לצאת לחופשה (בעת"א 3977-05-17 ביום 8.1.2018) לטובת תחרות ריצה של בנו במכביה. אלא שלמרות שהשתתפות הבן בוטלה יומיים לפני האירוע, יצא העותר לחופשה ולא דיווח על כך.

באיזון שבין האינטרסים המנוגדים, בין הצורך האנושי של העותר ובנו להשתתפותו בחתונה, אל מול הערכת המסוכנות של גורמי המקצוע בוועדת האלמ"ב בשילוב עם משטרת ישראל ועמדת משפחת המנוחה - הגעתי למסקנה כי החלטת הנציב סבירה ואין מקום להתערב בה.

אשר על כן, העתירה נדחית.

בהתאם להצהרת ב"כ המשיב בדיון, העותר יוכל לצפות - באופן חד צדדי, בחתונה באמצעות היוועדות חזותית או זום. עד ליום 15.9.2025 ימציא המשיב לעותר עותק מפסק הדין.

ניתן היום, כ"א אלול תשפ"ה, 14 ספטמבר 2025, בהעדר הצדדים.